

РЕШЕНИЕ

№ 179

гр. Ш, **/**/**** г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Ш, X-И СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Жанет МАРЧЕВА

при участието на секретаря А.СТ.Т
като разгледа докладваното от Жанет МАРЧЕВА Гражданско дело № 2023363010**** по описа за 2023 година

Производството по повод предявени обективно съединени иски с правна квалификация по чл.422 от ГПК, във връзка с чл.220, ал.1 от КТ и по чл.422 от ГПК, във връзка с чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Делото е образувано по искова молба от „*****“ с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.Ш, квартал Индуриален, бул.“М“ № 1, представлявано от В С С, чрез адв. Д Н от ШАК със съдебен адрес гр.Ш, пл.“О“ № 7, ет.2, офис 4 срещу Р. Й. Т. с ЕГН ***** с адрес гр.Ш, ул.“В Ж“ № **

В исковата молба се твърди, че по силата на сключен между страните трудов договор от **/**/****г. ответникът бил назначен на работа в ищцовото дружество. На **/**/****г. в деловодството на работодателя било подадено заявление с Вх.№ **/**/****г. от работника за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие или ако не се одобри с предизвестие. С резолюция на работодателя било определено да се отработи предизвестиято. Въпреки това ответникът не се явил на работното си място на следващия ден. Предвид това със Заповед № ** от **/**/****г. било прекратено трудовото правоотношение, считано от **/**/****г., като в нея било посочено, че работникът дължал обезщетение в размер на три брутни работни заплати. Възнаграждението на работникът по трудов договор било

650 лв. и премия от 810 лв. при добре свършена работа. Обезщетението в общ размер на 1950 лв. не било заплатено. Предвид незаплащането на сумата ищеца учредил заповедно производство по образуваното ч.гр.д. № ****/****г. по описа на ШРС, по което в полза на ищеца е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК. Срещу така издадената заповед за изпълнение, длъжникът е депозирал възражение в срок, поради което за ищеца бил налице правен интерес от провеждане на избраната форма на искова защита.

В заключение ищецът моли да бъде признато със съдебно решение, че в полза на ищеца съществува вземане против ответника в размер на 1950 лв., представляващо обезщетение в размер на три брутни трудови възнаграждения за срока на предизвестие след извършено от работодателя уволнение със Заповед № ** от **/**/****г., както и лихви в размер на 392.17 лв. – до деня на заявлението по чл.410 от ГПК и разноски в размер на 46.85 лв. и 950 лв. адвокатско възнаграждение по заповедното производство, ведно със законната лихва върху гореописаните суми, считано от деня на постановяване на заповедта за изпълнение до окончателното изплащане на вземането, както и разноските в настоящото производство.

Препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея били редовно връчени на ответника, като в законоустановения едномесечен срок от негова страна е депозирал писмен отговор. В отговора се оспорват изложените в исковата молба твърдения. Сочи се, че работника подал писмено заявление до работодателя за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие на страните на основание чл.325, ал.1 от КТ, считано от **/**/****г., като в случай че молбата не бъде удовлетворена да се счита за предизвестие. Без да се произнесе по искането работодателят издал заповед за прекратяване на трудовия договор по на основание чл.326, ал.1 от КТ, считано от **/**/****г., като по този начин лишил работника от практическата възможност да отработи срока на предизвестие, заложен в трудовия му договор. Съгласно чл.326, ал.1 трудовия договор се прекратява по силата на закона с изтичане на срока на предизвестие, освен ако една от страните не желае да го прекрати преди това. За да произведе действие сумата на обезщетението следва да се заплати реално, като ако не се плати, трудовия договор не се прекратява и срока на предизвестие следва да се отработи. В случая работникът не е платил обезщетението, поради което

ищецът не е имал основание да прекрати трудовия договор на основанието по чл.326, ал.1 от КТ. Освен това от съдържанието на заповедта не става ясно кой следвало да заплати обезщетението – работодателят или работникът. Поради това се моли за отхвърляне на предявените вземания в исковата молба.

В съдебно заседание за ищеца се явява адв. Н от ШАК, който конкретизира исковата молба и моли исковите да бъдат уважени изцяло, сочейки правни доводи в подкрепа на искането. Претендират се и разноси в производствата.

За ответника се явява адв. И И от ШАК, който поддържа писмения отговор и оспорва изложеното в исковата молба. В хода на съдебните прения моли да бъдат оставени без уважение исковите, като неоснователни, за което и излага аргументи.

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложеното по делото ч.гр.д.№ ****/****г. на ШРС е видно, че по подадено от ищеца „*****“ ЕООД заявление била издадена Заповед № ***/**/**/****г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК срещу ответника за сума в размер на 1950 лв. с ДДС, представляваща обезщетение за неспазено предизвестие по чл.220, ал.1 от КТ за три месеца при брутна заплата от 650 лв., както и сумата от 392.17 лв. – лихва от **/**/****г. до **/**/****г., ведно със законната лихва върху сумата от ****/****г. до окончателното изплащане на вземането, както и 996.85 лв. разноси в заповедното производство.

Страните не спорят, а и видно от представения по делото Трудов договор № ** от **/**/****г., ищецът бил назначен на длъжността „шлосер - монтажник“, с място на работа ответното дружество със срок за изпитване 6 месеца, уговорен в полза на работодателя. Между страните било договорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 650 лева, което следвало да се изплаща ежемесечно между 25 –то и 30-то число на следващия месец. Работникът подал заявление до работодателя Вх.№ ** от **/**/****г., с което да му бъде прекратено трудовото правоотношение по взаимно

съгласие между страните, считано от **/**/****г. В случай, че молбата не бъде удовлетворена, то заявлението да се счита за отправено предизвестие на основание чл.326, ал.1 от КТ. Върху заявлението била поставена резолюция, че предизвестие следва да бъде отработено от работника. Със Заповед № ** от **/**/****г., издадена от представляващия работодателя било прекратено трудовото правоотношение между страните на основание чл.326, ал.1 от КТ, считано от същата дата, като причина за това се сочело отправеното заявление от страна на служителя. В Заповедта било вписано: „че на основание чл.220, ал.1 от КТ да заплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие в размер на брутно трудово възнаграждение за три месеца и на основание чл.224, ал.1 от КТ да се изплати обезщетение за неползван годишен отпуск от 5 дни за 20**г“.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства – поотделно и в тяхната съвкупност и съобразявайки становищата на страните, намира за установено от правна страна следното:

По отношение на допустимостта на исковете: При извършената проверка относно допустимостта им, съдът е установил, че са налице положителните процесуални предпоставки за надлежното упражняване правото на иск, като не е налице някоя от отрицателните такива. В срока по чл.414 от ГПК било подадено възражение срещу заповедта, като исквата молба била предявена в едномесечния срок, което обосновава и допустимостта на предявените искове.

По отношение основателността на иска по чл.422 от ГПК, във връзка с чл.220, ал.1 от КТ: В доказателствена тежест на ищеца по настоящото производство е да докаже, че между страните е съществувало трудово правоотношение, прекратено на основание, изискващо предизвестие; отправяне на предизвестие, чийто срок ответникът не е спазил и размера на брутното трудово възнаграждение за неспазения срок на предизвестие. В тежест на ответника е да докаже спазването на предизвестие, респективно плащането на обезщетението.

Съгласно чл.326, ал.1 от КТ работникът или служителят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работодателя. Трудовия договор се прекратява по силата на закона с изтичането на срока на предизвестие (чл. 335, ал. 2, т.1 КТ). С разпоредбата

на чл.220 от КТ законодателят е предоставил възможност на всяка от страните по трудовия договор да не спази срока на предизвестие, като заплати на другата страна обезщетение с определен в закона размер - брутното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестieto.

В конкретния случай безспорно е установено, че между страните е съществувало валидно трудовоправно отношение, породено от сключения между тях Трудов договор № ** от **/**/****г. Безспорно е и, че работникът депозирал на **/**/****г. заявление за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие по чл.325, ал.1 от КТ, считано от **/**/****г., като при неприемане от страна на работодателя било отправено и предизвестие за прекратяване на трудовия договор по чл.326, ал.1, т.1 от КТ. Работодателят не е дал съгласие за прекратяване на договора по взаимно съгласие по чл.325 от КТ, като напротив, е отбелязал върху молбата, че предизвестieto следва да се отработи. Действително работникът не е отбелязал кога изтича срока на даденото от него предизвестие, но това не е и необходимо, тъй като срокът на предизвестие е законоустановен, като в случая е тримесечен и изтича на **/**/****г. По делото няма ангажирани доказателства работникът да е отправил волеизявление до работодателя, че няма да спази срокът на даденото от него предизвестие или доказателства, че иска прекратяването на договора да настъпи на по-ранна дата от изтичането на същия. Напротив, датата посочена в заявлението – **/**/****г. касае само и единствено прекратяването на договора по взаимно съгласие, а не неспазване срокът на предизвестие, което е с начало именно **/**/****г. Липсват доказателства и за твърдението в исковата молба, че работникът не се е явил на работното си място на следващия ден – **/**/****г., а и за него е липсвало подобно задължение, доколкото трудовия му договор е прекратен от работодателя на предния ден – **/**/****г.

Съдът следва да посочи, че поначало страната, която прекратява трудовото правоотношение с предизвестие, трябва да го спази, като за служителя спазването означава да остане на работа до изтичане на срока му, а за работодателя да остави на работа служителя. В процесния случай работодателят е прекратил трудовия договор на същата дата на която е отправено предизвестieto до него, като е лишил работника от възможността да го отработи, в какъвто смисъл е била и поставената от работодателят

резолюция върху заявлението. Отделно от това обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ предполага на първо място законно уволнение, но доколкото съдът не е сезиран с иск за незаконно уволнение, то намира, че трудовия договор между страните е прекратен по реда на чл.326, ал.1, т.1 от КТ при неспазено от работодателя предизвестие.

Поради липсата на една от предпоставките за основателността на главната си претенция, а именно неспазването срокът на предизвестие от страна на ответника – работник, искът по чл.422 от ГПК, във връзка с чл.220, ал.1 от КТ се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По отношение на цитираното от ищеца съдебно решение по в.гр.д. № ***/****г. на ШОС, съдът намира, че е неприложимо в настоящия случай, доколкото касае различна фактическа обстановка. При него заповедта за прекратяване на трудовия договор е в срока на предизвестieto, което работникът не е спазил, тъй като не се е явявал на работа през този период.

По иска по чл.422 от ГПК, във връзка с чл.86, ал.1 от ЗЗД: Предвид неуважаването на главния иск, то и искът за мораторна лихва по чл.86, ал.1 от ЗЗД като акцесорен, следва също да се отхвърли. За пълнота следва да се отбележи, че искът е неоснователен и по аналогия с разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 3 от 19.03.1996г. на ОСГК по гр. д. 3/1995 г., следва да се приеме, че мораторна лихва върху това обезщетение се дължи от деня на поканата, а не от деня на прекратяване на трудовоправното отношение, независимо че вземането за обезщетението е станало изискуемо от прекратяването. По делото няма данни за отправена покана от ищеца до ответника за заплащане на обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ, поради което последният не е изпаднал в забава.

Ищецът дължи на ответникът на основание чл.78, ал.3 от ГПК направените от него разноси в размер на 525 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представено адвокатско пълномощно и договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от “*****“ ЕООД с ЕИК *****, със

седалище и адрес на управление гр.Ш, бул.“М“ № 1, административна сграда на „М“ АД, представлявано от В С С, чрез адв. Д Н искове срещу Р. Й. Т. с ЕГН ***** с адрес гр.Ш, ул.“В Ж“ № ** за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца на основание чл.422, ал.1 от ГПК, във връзка с чл.220, ал.1 от КТ сума в размер на 1950 лв. (хиляда деветстотин и петдесет лева), представляваща обезщетение за неспазено предизвестие по чл.220, ал.1 от КТ за три месеца при брутна работна заплата от 650 лв., както и на основание чл.422 от ГПК, във връзка с чл.86, ал.1 от КТ сумата от 392.17 лв.(триста деветдесет и два лева и седемнадесет стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от **/**/****г. до **/**/****г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда, а именно ****/****г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ ****/****г. по описа на ШРС, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА “*****” ЕООД с ЕИК ***** на основание чл.78, ал.3 от ГПК да **заплати** на Р. Й. Т. с ЕГН ***** направените в исковото производство разноси в размер на **525 лв. (петстотин двадесет и пет лева).**

Решението подлежи на обжалване пред Шски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ш: _____